Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 92

číslo: 24

10. června 2012

Cena: 8 Kč

Seminář o bohoslužbě jako rozhlasovém pořadu

Patříte-li mezi ty, kdo si v neděli ráno zapínají rozhlasový přijímač, naladí stanici ČRo 2 a na ní pak poslouchají přenos bohoslužby jedné z církví sdružených v Ekumenické radě církví či Římskokatolické církve, vězte, že za tímto hodinovým pásmem slova a písně stojí důkladná příprava mnoha desítek lidí. Aby byly výsledky jejich práce v budoucnu co nejlepší, uspořádala Redakce náboženského vysílání na podnět Ekumenické rady církví a České biskupské konference pro zájemce z řad církví celodenní seminář „Bohoslužba jako rozhlasový pořad“.

Samotný seminář, jenž se konal na svatodušní pondělí v budově rozhlasu na Vinohradech, přinesl informace velice kvalitní, konkrétní a vyčerpávající. Přítomný synodní senior Českobratrské církve evangelické a předseda Ekumenické rady církví Joel Ruml k jeho cíli podotkl, že by měl pomoci tomu, aby obsah šíření spásy v Kristu byl co nejlépe zabalen do funkční, nosné a dobré formy, aby se nevyskytlo nic, co by posluchače rušilo, co by jej pohoršovalo nebo jej uvedlo do situace, kdy by nepovedený pořad zastřel teologický, spásný, skvostný obsah a sdělení. A jak toho dosáhnout při využití neobyčejného potenciálu a výhod, jež skýtá rozhlas, vysílající v současnosti 60 bohoslužeb ročně ze 14 církví a 45 různých míst ve stejném pravidelném čase? Duchovní by se měl při bohoslužbě především držet několika zásad. Kromě pečlivé písemné přípravy kázání, kdy nebude spoléhat na improvizaci a „vanutí ducha“, je vhodné vytvořit si obraz konkrétního adresáta, k němuž je řeč směřována. Předpokládat, že tento člověk je tabula rasa a mnoho neví... Na otázku, kdo je oním typickým posluchačem, se pokusil dát odpověď novinář a publicista Daniel Raus a později jej pak dále specifikoval Miloš Rejchrt. Za prvé je to člověk, jenž se nedostal na bohoslužbu do kostela, dále lidé s určitým zájmem o duchovní otázky a také běžní posluchači rozhlasu, kteří měli naladěný předchozí pořad a zůstali na jeho vlnách. Daniel Raus rovněž zdůraznil, jak je pro všechny, kdo se na tvorbě pořadu podíleli, užitečné po bohoslužbě si poslechnout záznam znovu, diskutovat o něm a hlavně vycítit onu zpětnou vazbu, tedy jak pořad celkově vyzní a působí: dle zásady „nejlepšího učitele si každý nosí v sobě“. Člověk si pak uvědomí, že lidský hlas dokáže přenést nejen ono konkrétní sdělení, ale i autentičnost, ducha a atmosféru. K formálním pravidlům patří rovněž začínat zpěvem - vyvarovat se začátku „slovo na slovo“ a dodržovat krátkou dobu kázání, neboť pozornost, s jakou lidé vydrží vnímat mluvené slovo, je velmi omezená. Samozřejmostí je kultivovaná řeč prostá všech klišé. A jak je to s tichem? Kdo tipuje, že jej nelze zakomponovat, má pravdu. Účastníci semináře na si na místě vyzkoušeli, jak dlouhých může být např. 14 sekund ticha. Snad lze tyto chvilky v rozhlase jen podbarvit tichou meditativní hudbou. Tak se na problematiku dívá i Terezie Bečková, vedoucí Redakce náboženského vysílání, která na semináři rovněž připomněla řadu podstatných zásad. Zmínila i výhodu církví s danou a propracovanou liturgií a tedy určitým řádem oproti církvím opačného cha-

Dokončení na str. 3

Komorní soubor Resonance v Pobaltí

Komorní sbor Resonance odjel 27. dubna ve večerních hodinách na své další pěvecké turné do Litvy a Lotyšska. Čekaly nás tři velké koncerty ve Vilniusu, v Rize a v Dobele. Tentokrát jsme byli pozváni naším velvyslanectvím v Litvě a ženským pěveckým sborem Vizma z Lotyšska, který hostoval v roce 2010 v Praze v chrámu sv. Mikuláše.

Cesta naším oblíbeným žlutým autobusem rychle ubíhala a již v sobotu v odpoledních hodinách jsme se ocitli u hradu Trakai nedaleko Vilniusu. Bylo krásné počasí a členové sboru se mohli kochat nejen krásou hradu a městečka, ale také okolní krajinou. Večer jsme dorazili do hotelu ve Vilniusu, kde nás čekala pěvecká zkouška na nedělní koncert. Ráno jsme se probudili opět do slunečného dne a odjeli jsme do historického centra Vilniusu.

U prezidentského paláce nás očekávala zdejší historička Gražina Bikulčiuté, která nám nádhernou češtinou vyprávěla o tomto krásném městě kostelů. Zaujalo nás, že se v těsné blízkosti vedle sebe nacházejí katolický kostel s protestantským i pravoslavným. Byla neděle, a proto jsme byli přítomni řady bohoslužeb, kdy věřící tu přecházejí z jednoho kostela do druhého. Byla to opravdová ekumena v reálném prostředí. V kostele sv. Anny jsme neodolali a zazpívali si několik písní. Byli jsme velmi vřele přijati zdejšími věřícími i panem farářem, který nás vybízel k dalšímu zpěvu. Bylo však už málo času, chtěli jsme spatřit mimo jiné i Bránu úsvitu s renesančním obrazem Panny Marie a od 13 hodin jsme měli koncert v kostele sv. Kříže u prezidentského paláce, který se konal ihned po skončení bohoslužby. Kostel byl plný a velice nás potěšilo, že přišel i náš pan velvyslanec s rodinou a představitelé univerzity. Na koncertě zazněly duchovní písně, lidové písně v úpravách, spirituály a populární sborové písně od renesančních až po současné. Veliký úspěch mělo lotyšské Kyrie, lidová píseň Badu manu, ale hlavně písně židovské. Publikum stálo a aplaudovalo a my jsme věděli, že Vilnius se nám vryl hluboko do našich srdcí. Pan velvyslanec nás opět pozval do Vilniusu s žádostí, abychom nacvičili více židovských písní a uspořádali koncert ve vilniuském židovském muzeu, ale i v dalších městech Litvy. Odjížděli jsme šťastní, ale i trochu smutní, že opouštíme tak krásné město a vřelé publikum. Ještě téhož dne jsme dorazili do lázeňského města Palanga, kde jsme byli ubytováni v hotelu na pobřeží Baltského moře.

V pondělí jsme si dopřáli zasloužený odpočinek. Odjeli jsme na výlet na poloostrov Kuršská kosa, kde jsme si prohlédli Vrch čarodějnic a velkou dunu Parnidis, která je nejkrásnějším místem poloostrova. Večer v hotelu nás čekala opět zkouška, protože 1. května jsme měli koncert v Rize s nejlepším mužským pěveckým sborem Lotyšska „Frachori“. V úterý jsme opustili hotel v Palanze a vydali se do hlavního města Lotyšska Rigy. Cestou jsme se zastavili na posvátném místě s názvem Hora křížů, kde jsme procházeli mezi desítkami tisíců křížů, které tu zanechali poutníci. Toto místo má velkou duchovní sílu, která se však nedá popsat. Musí se zažít. V odpoledních hodinách jsme se ubytovali v hotelu v lázeňském městě Jurmala a odtud jsme odjeli do nedaleké Rigy do budovy Malého cechu, kde jsme měli koncert v překrásném sále se sborem „Frachori“. Po hodinové zkoušce jsme se přivítali se sbormistry a koncert mohl začít. Velkým překvapením pro nás bylo, že když se publiku některá píseň obzvlášť líbí, vytleskají si přídavek, i když ještě není závěr koncertu. To se nám přihodilo i po zazpívání Badu manu, kdy podruhé s námi zpíval nejen lotyšský mužský

Dokončení na str. 4

Ze 132. zasedání ústřední rady

Pobožností na text 1 J 4,11-12 (píseň č. 95) zahájila 132. zasedání ústřední rady zástupkyně královéhradecké diecéze sestra Zdenka Šlézová. Bratr patriarcha Tomáš Butta pak v modlitbě připomněl život a dílo bratra faráře Emila J. Havlíčka (zemřel 25. 4. 2012), sestry farářky Blanky Švehlové (zemřela 26. 4. 2012) a sestry duchovní Aleny Kejklíčkové (zemřela 12. 5. 2012).

Pak následovalo složení slibu nově zvoleného člena ústřední rady bratra plzeňského biskupa Filipa Štojdla.

V ideovém referátu, který vedl bratr patriarcha Tomáš Butta, ústřední rada mj. vyhlásila výsledek soutěže o logo jubilejního roku Mistra Jana Husa. Přiklonila se k výběru kulturní rady a uložila zpracování tiskovému odboru tak, aby logo mohlo být představeno na bohoslužbách v Betlémské kapli 6. července. Ústřední rada také projednala výzvu pražské diecézní rady k reakci na plán obnovy mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze. Ústřední rada připomněla nesouhlasné vyjádření z 8. prosince 2001 a uložila kulturní radě ve spolupráci s naukovým odborem úřadu ústřední rady vypracování dalšího stanoviska.

V organizačně-právním referátu, který vedla místopředsedkyně ústřední rady sestra Ivana Macháčková, ústřední rada mj. uložila shromáždit platné církevní směrnice a nálezy právní rady a vybrané vyvěsit na webové stránky církve. Ústřední rada rovněž projednala zprávu komise pro vyhodnocení ekonomických dopadů případného přijetí nového zákona o majetkovém narovnání mezi státem a církvemi. Závěry komise předá církevnímu zastupitelstvu a ke zveřejnění v církevním tisku.

Ve finančním referátu, který vedla finanční zpravodajka Miroslava Niemec Studenovská, ústřední rada mj. projednala přehled hospodaření za měsíce leden až duben 2012. Dále ústřední rada schválila návrh Diakonie a misie CČSH, aby sbírka v Betlémské kapli byla poskytnuta Domečku v Trhových Svinech.

V ekumenicko-zahraničním referátu, který vedl pražský biskup David Tonzar, ústřední rada mj. vzala na vědomí stav příprav na Pouť na Sázavě 2012, která se letos bude konat v sobotu 30. června. Liturgii povede bratr patriarcha Tomáš Butta, kázáním poslouží plzeňský biskup Filip Štojdl.

V tiskovém a kulturním referátu, který vedl bratr patriarcha Tomáš Butta, ústřední rada mj. schválila distribuci švýcarské příručky o podpoře ekologie v církvích do všech náboženských obcí. Současně požádala diecéze, aby ve spolupráci s naukovým odborem pořídily výtah a zpracovaly témata pro vikariátní konference duchovních.

V personálním referátu ústřední rada schválila vysluhování svátosti svěcení kněžstva Mgr. Michalu Balkovi z pražské diecéze po složení zkoušky před církevní zkušební komisí.

Dále ústřední rada schválila doplnění prezidia ústřední rady o královéhradeckého biskupa Štěpána Kláska.

(red)

Trojkombinace

Všichni máme své oblíbené příběhy v Písmu. Tři moje?

I. Apoštol Tomáš mi je sympatický od studijních let. Protože se ptal, byť byl za troubu. Ostatní učedníci se tvářili, že rozumí, ač nerozuměli, Krista Pána usměrňovali (to se ti přece nemůže stát!) a apage satanas se jim zaslouženě dostalo. Když šlo do tuhého, Mistra opustili a rozutekli se. Až vzkříšený Pán zlomil jejich opatrnickou nedůvěru a došlo jim VŠE.
I církve už od apoštola Pavla dávají sebejisté výklady Božích věcí tak vehementně, až se mezi sebou rozhádaly. A dnes? Došlo to tak daleko, že církev dává odpovědi na otázky, na které se jí už dávno nikdo neptá. Jak praví Graham Greene v Jádru věci: Církev má odpověď na každou otázku, ale nerozumí jedinému lidskému srdci… Co takhle začít se znovu ptát? Krista (samozřejmě).
II. K favoritům patří i příběh Pomazání v Betánii. V různých variantách žena a učedník (učedníci, snad i Jidáš) odlišně reagují na Ježíšovu přítomnost. Žena pomazala svého Pána drahocennou mastí, muž protestuje a namítá, že se ty peníze mohly užít pro chudé. Oběma šlo o dobrou věc. Jen každému jinak. (Ježíš, jak víme, potvrdil gesto ženy.)
Jak úžasné, když u C. G. Junga čteme: Žena je všeho schopna z lásky k člověku. Muž z lásky k věci… My feministky to v touze po dialogu rády a bez postranních úmyslů připomínáme mužům. Aby se pokusili vidět věci i z jiného než svého mužského úhlu. V rámci „pozitivní diskriminace“ by muži neměli zapomínat, že oni si ji „užívali“ pár tisíc let. No, my ženy máme díky tomu natrénováno.
III. Emauzy. Pro mne snad nejhumornější příběh evangelií. Učedníci, zdrceni po ukřižování Ježíše Krista, hledají nocleh a na cestě se k nim přidá mladík, kterého poučují, co se vlastně v Jeruzalémě stalo: Jak byl jejich Mistr a Pán zatčen a ukřižován a jak oni to stále nemohou pochopit a… (Jako by je na to Ježíš předem tolikrát nepřipravoval!) A mladík, sám vzkříšený Ježíš Kristus inkognito, si to všechno nechává vyprávět… Nikde v evangeliích nečteme, že se Ježíš smál. Ale neříkejte mi, že se tenkrát na cestě do Emauz neusmíval aspoň pod fousy (určitě je měl). A tak šel a „neb chtěl už večer býti“, zůstal s nimi u večeře, lámal chléb a… opět. Natvrdlým učedníkům došlo.
Kolikrát se k nám cestou životem Ježíš přidává. A my, natvrdlí, slepí, hluší, netušíme… Učedníkům vše došlo až po setkání se vzkříšeným Pánem. Je už dlouho po Velikonocích. Jestlipak to došlo i nám?

P.S. Jaká je vaše trojkombinace? Pište! Redakce bude ráda.
Jana Šilerová

Z kazatelského plánu

2. neděle po svatém Duchu

Hospodin je světlo mé a moje spása, koho bych se bál? Hospodin je záštita mého života, z koho bych měl strach? Protivníci, moji nepřátelé, sami klopýtli a padli.
Žalm 27,1–2

První čtení: Genesis 3,8–15

Tužby:
2. Za prominutí a odpuštění našich poklesků a hříchů, modleme se k Hospodinu.
3. Za vzájemné sdílení všeho, co je pro nás užitečné a dobré, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:
Bože náš, od tebe pochází veškeré dobro. Dej, abychom z tvého vnuknutí mysleli na to, co je správné, a pod tvým milostivým vedením to také konali! Svým svatým Duchem nás osviť, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: 2. Korintským 4,13–5,1
Evangelium: Marek 3,20–35
Verše k obětování: Žalm 13,4–5
Verš k požehnání: Žalm 18,3

Modlitba k požehnání
Svatý Bože, děkujeme ti, žes nám dal podíl na tajemství těla a krve svého Syna. Dej, ať v síle tohoto duchovního pokrmu a nápoje žijeme novým životem! Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 31, 35, 49, 75, 187, 294, 309, 323

Z novozákonních výkladů uzdravování 59

Slepý od narození Jan 9,1-40

Světlo pro slepé oči (Jan 9,1–5)

Tato stať obsahuje v evangeliích zázrak ojedinělý – je tu uzdraven člověk slepý od narození. Ve Skutcích o takto nemocných lidech slyšíme dvakrát – je to chromý od narození u Krásné brány v chrámu (Sk 3,2) a člověk s ochrnutýma nohama od narození (Sk 14,8). Ten slepec musel být známou postavou, protože učedníci o něm věděli všechno.
Když ho spatřili, využili příležitost předložit Ježíši problém, o který se židovské myšlení vždycky velmi zajímalo a který je dosud problémem. Židé spojovali utrpení se hříchem. Kdekoli se někde vyskytlo utrpení, tam podle nich musel být i hřích. Proto se Ježíše zeptali: „Tento člověk je slepý: kdo se prohřešil, on sám nebo jeho rodiče?“ Jak mohla být slepota zaviněna hříchem, když byl slepý od narození? Na tuto otázku dávali židovští teologové dvě odpovědi:
1. Někteří z nich měli podivnou představu o prenatálním hříchu, který existoval před narozením. Oni opravdu věřili, že člověk mohl začít hřešit, ještě když byl v matčině lůně. V imaginární konverzaci, kterou vedl Antonius a patriarcha rabbi Judah, Antonius se táže: „Od které doby panuje zlý vliv nad člověkem, od utváření embrya v lůně nebo od okamžiku narození?“ Rabbi napřed odpověděl: „Od utváření embrya.“ Antonius nesouhlasil a přesvědčil Judaha svými argumenty, takže Judah pak připustil, že zlý impuls je tu už s formací embrya, ale čeká. Když dítě začne v lůně kopat, chce před ním utéci. Judah podepřel svůj názor výrokem z Genesis 4,7: „hřích se uvelebí ve dveřích“. Vysvětloval text tak, že hřích čeká na člověka u dveří lůna, jakmile se narodí. Tato diskuse ukazuje, že představa o prenatálním hříchu byla známá.
2. V Ježíšově době Židé věřili v preexistenci duše. Tu představu převzali vlastně od Platona a od Řeků. Věřili, že všechny duše existovaly před stvořením světa v zahradě Eden nebo že byly v sedmém nebi nebo v nějaké komoře a tam čekají, aby vstoupily do těla. Řekové věřili, že takové duše byly dobré a že to byl vstup do těla, který je poskvrnil, nakazil. Ale někteří Židé věřili, že už tyto duše byly i dobré i špatné. Pisatel knihy Moudrosti praví: „Narodil jsem se jako nadaný hoch a byl jsem obdařen citlivou duší“ (Moudrosti 8,19).
(V Českém ekumenickém překladu je k tomuto verši pod čarou poznámka: „Starozákonně by se řeklo: „stal jsem se duší…“ /tak doslovně i Gn 2,7 „duše živá“ ve smyslu „živý tvor“/. Pod vlivem řeckého dualismu se v knize Moudrosti odděluje „duše“ od těla jako samostatná složka.)
V Ježíšově době někteří Židé věřili, že postižení člověka, dokonce i když to bylo od narození, může vycházet z hříchu, který ten člověk spáchal dřív, než se narodil. Je to prapodivná představa a nám se může jevit jako fantasmagorická; ale v její podstatě je představa o vesmíru, který je infikován, zamořen hříchem.
Alternativou bylo přesvědčení, že postižení člověka bylo způsobeno hříchem rodičů.

Připravila: Jiřina Kubíková
Pokračování příště

Nad Písmem

V Ježíši Kristu vítězit nad zlem Mk 3,20-35

Tak jako se v přírodě střídá světlo a tma, je tomu i v životě člověka. Světlé a šťastné chvíle střídají temná a těžká období. Také apoštol Pavel měl tuto zkušenost. Radost z šíření evangelia vystřídal odpor vůči jeho kázání i boj s vlastní únavou. Ale moc vzkříšeného Krista jej v těžkých chvílích drží nad vodou. Boží moc v něm rozdmychává novou jiskru víry a ochoty dál sloužit evangeliu. Jeho slova „vždyť víme, že ten, kdo vzkřísil Pána Ježíše, také nás s Ježíšem vzkřísí a postaví před svou tvář spolu s vámi“ (2 K 4,14), jsou základem víry a křesťanské naděje.
Také my často zakoušíme neporozumění, zneuznání, neúspěch, ale navzdory tomu se okovy úzkosti rozevírají a slovo evangelia otevírá nové perspektivy. Apoštol ve výše citované epištole hovoří o zdejším životě jako o stanu, který může být kdykoliv složen, a o životě věčném jako o „věčném domě v nebesích, který nebyl zbudován rukama“, tedy „viditelné je dočasné, neviditelné však věčné“. V tomto životě jsme stále ještě jakoby obestřeni mlhou, kterou neumíme proniknout a hřích nás vzdaluje od jistoty Boží existence, ale stojíme na prahu nového jitra, kdy spatříme tváří v tvář.
Ježíš uzdravoval nemocné, všem dobře činil a kázal o Boží lásce. Jeho činnost vyvolala na jedné straně nadšený ohlas lidí, kteří šli za ním v zástupech, a na druhé straně závist, nenávist a nepochopení. Neobrácený člověk, jehož srdce není zasaženo Duchem svatým, těžko chápe Ježíše Krista. Jeho zvěst je tak nová, nezvyklá, že ani ti nejbližší z jeho pokrevní rodiny ho hned nepochopili. To přišlo až později. A tak za ním přicházejí, aby si ho odvedli, protože se proslýchá, že se pomátl. Mají strach, že to neskončí dobře, je třeba ho zase přivést k rozumu. Jak si vysvětlit Ježíšův zdánlivě tvrdý výrok „Kdo je má matka a moji bratři“? Znamená to snad, že nemá úctu k rodině? To jistě ne. Rodinná soudržnost je krásná a umí být velkou posilou, není však měřítkem života ani jeho nejvyšší hodnotou. Mnohem víc než rodina je společenství, které činí Boží vůli. Církev je tam, kde je Kristus, i kdyby to byl sebenepatrnější hlouček, všemi přehlížený. Tvoří ji ti, kdo jsou shromážděni kolem Ježíše. Ti, kdo kolem něho nejsou, byť to byla vlastní matka a rodní bratři, jsou mimo a nemají podíl na Kristově přítomnosti. Mohou být dva v jedné rodině, a přece – jeden z nich bude přijat, druhý zanechán (L 17,34.35).
Zákoníci, kteří přicházejí z Jeruzaléma, se snaží Ježíšovo působení vyvrátit tvrzením, že v tom mají prsty nečisté síly. Pán Ježíš mluví jako vždy napřed v obrazech, v podobenstvích. Poučuje své posluchače, že moc zla spočívá v rozdělení a odloučení, zatímco v celém jeho životě a ve všech jeho skutcích se zračí uzdravující moc Boží. Se zlem se nelze paktovat, proti zlu je třeba bojovat. Siláka je třeba napřed přemoci a spoutat a pak je teprve možné vniknout do jeho domu a zmocnit se toho, co drží ve svém majetku. Jen tak lze osvobodit ty, které drží ve své moci.
V boji proti nadvládě moci zla má zásadní význam přijetí nebo odmítnutí Krista. „...Všecko bude lidem odpuštěno, hříchy i všechna možná rouhání. Kdo by se však rouhal proti Duchu svatému, nemá odpuštění na věky, ale je vinen věčným hříchem“ (Mk 3, 28-29). Tedy ten, kdo odmítá Ježíše Krista, dopouští se rouhání proti Duchu svatému, hříchu proti pravdě, neboť on je Duchem pravdy. Takový hřích je skutečně hříchem neodpustitelným, věčným, jak říká Ježíš, a kdo se ho dopouští, sám se z odpuštění vylučuje. To je tvrdé odsouzení všem odpůrcům Ježíšova evangelia.
Lidé se většinou snaží čelit zlu jiným zlem, ale dodržování pravidla odplaty nepřináší pokoj a spásu. Tu může člověku dát jen Ježíš Kristus. Jeho přikázání lásky jsou průlomem do onoho bludného kruhu zla, ve kterém zákon odplaty plodí zase jen nové zlo. Bez Krista z něj není úniku. Nad zlem může zvítězit jedině Bůh v Ježíši Kristu, který „životem svým zlo světa i smrti přemohl, aby nám získal království Boží věčné“, jak vyznáváme ve velkém krédu. V tom je naše naděje, té se přidržme.

Miroslava Jarolímová

Nebeský Otče,
pod tíhou zla
toužíme často po odplatě.
Chceme splácet dobro dobrem
a zlo zlem.
Ale Ježíš Kristus
okovy msty láme
a nahrazuje je láskou.
Netrestá, ale odpouští.
Kéž jako on
přemáháme zlo dobrem,
protože jen tak nad ním
můžeme zvítězit.
Bože, ty víš,
jak jsme slabí,
křehcí a zranitelní.
Prosíme, posiluj nás,
abychom svou stálostí ve víře
odkazovali k moci
tvého vzkříšeného Syna.
Amen

Seminář o bohoslužbě jako...

Dokončení ze str. 1

rakteru, z nichž je přenos obtížnější. Zde je nutné držet se tématu, na něj se „zavěsit“ a vše mu přizpůsobit.

O tom, jak má vypadat kázání, podal zasvěcené informace profesionál na slovo vzatý, evangelický farář Miloš Rejchrt, jehož výklad lze nepochybně v řadě bodů vztáhnout na kázání obecně: má být pokorné a pravdivé, mělo by obstát i samo o sobě, mimo bohoslužby. Přednášející se stejně jako řečníci před ním přimlouval za spisovný slovník bez výrazů, které z promluvy činí odbornou přednášku, a také jazyk prostý „církevní rétoriky“. Ta by průměrného věrného posluchače ČRo 2, zvědavého a zvídavého, jenž přemýšlí o věcech, nicméně pro něhož je poslech bohoslužby návštěvou prostředí jinak neznámého, spíše odradila.

Na základě konkrétních nahrávek, pořízených produkční redakce Petrou Petříčkovou, která připravuje přímé přenosy a zajišťuje veškeré organizační a technické podmínky, si účastníci v odpolední části semináře sami udělali obrázek, kde jsou jisté rezervy – například v oblasti hudební stránky bohoslužby; často nebylo třeba nic dodávat.

Co říci na závěr? Snad jen vyslovit přání, aby se dařilo všechna diskutovaná doporučení uvést do praxe, aby si profesionální pracovníci rozhlasu i duchovní uvědomili, že jsou na jedné lodi, že jde oběma „stranám“ o stejnou věc, kterou vyjádřil na začátku tak výstižně Joel Ruml v uvedené citaci. Že je třeba pěstovat vzájemnou důvěru, například i v tom, že pracovníci rozhlasu vědí, co činí, když se vrací do určitých vytipovaných sborů, kde získali dobré zkušenosti. Protože má-li být bohoslužba rozhlasovým pořadem, musí splňovat velmi náročná kritéria na obsah i formu, která tento žánr klade.

Klára Břeňová

O Bohu i evoluci na Filosofické fakultě UK

Evoluce versus stvoření je název konference, kterou ve čtvrtek 16. května uspořádali v prostorách Filosofické fakulty Univerzity Karlovy studenti 2. ročníku této fakulty, oboru kulturologie. Když uvážíme, že přednášející zastupovali různé obory včetně paleontologie, biologie a také teologie, pak skutečně pestré, bohaté a někdy i překvapující spektrum pohledů a názorů na uvedenou problematiku bylo logickým důsledkem. Kdo si ze školy pamatoval Darwinovu teorii evoluce a přirozeného výběru, ten si tuto teorii nejen oživil a přidal k ní další poznatky, ale také zjistil, že má i dnes, tak jako ve své době, mnoho odpůrců, především z řad kreacionistů…

Již počátkem 20. století procházel klasický darwinismus krizí pramenící z tehdejších představ o fungování dědičnosti. Tato krize byla překonána díky tzv. neodarwinismu, který pomohl svou syntézou genetiky, populační a systematické biologie. Měl však také své nedostatky, jak odhalil příspěvek dr. Jaroslava Flegra, prezentujícího mimo jiné i model dnes obecně uznávaný, který je v souladu s výsledky paleontologických studií ukazujících, že se druhy v minulosti měnily pouze bezprostředně po svém vzniku a během své existence zůstávaly více či méně stejné, bez ohledu na změny probíhající v prostředí, které je obklopovalo. Od stejného badatele též zazněl závěr ohledně souvislosti víry v Boha a morálky, ke kterému dospěl na základě testu svých studentů i vlastní zkušenosti: obé spolu nesouvisí způsobem, který bychom očekávali, ba naopak, náboženství v minulosti často plodilo a plodí značně negativní jevy.

Přes doklady, které přinášejí evoluční biologové, je možné na proces evoluce ale i na stvoření nahlížet jako na teorii nesamozřejmou, jak ukázal dr. Marek Vácha. Před 13,7 miliardami let vnikl vesmír, před 4,65 miliardami Země. Za další miliardy let se z hmoty „vyprofiloval“ člověk, jenž se ptá, co a jak se s touto hmotou od počátku dělo. Zjišťuje, že z mnoha možných scénářů byl realizován ten jeden… Proč? Dr. Vácha uvedl i známá fakta, že věda věci rozkládá na elementární části, aby se na ně podívala detailně, s cílem zjistit, jakým způsobem fungují a jakými zákony se řídí. Náboženství pak tyto skládá zpět, když mu jde o smysl.

Další přednášející, dr. Jan Zrzavý, upozornil, že náboženství a věda nemají styčné „plochy“, každá teorie mluví jiným jazykem. Nelze očekávat, že by se překrývaly, navzájem podporovaly či dokazovaly. Dialog na téma vědy a víry je irelevantní. Co můžeme v této situaci dělat, je přesná delimitace sfér vlivu a boj proti nekorektnímu překračování hranic těchto dvou jazyků. Podobně, ale ne tolik vyostřeně, přistupovali k těmto otázkám naši představitelé náboženství. Jak konkrétně vnímá problematiku židovská tradice, objasnil její představitel Karol Sidon v referátu Dílo počátku pro začátečníky. Vyplynulo z něj, že při správném úhlu pohledu není evoluce a stvoření v rozporu. Tóra sice hovoří poněkud “problematicky“ o sedmi dnech stvoření, to je však třeba chápat symbolicky… Židovský letopočet začíná před 5772 lety zformováním prvního člověka a ne náhodou jde i o počátek lidské civilizace. A kdy je dílo dokončeno? V okamžiku stvoření člověka, jenž odpovídal představě stvořitele.

Stanovisko katolické církve prezentoval kardinál Dominik Duka OP. Také on uvedl, že otázka stvoření kontra evoluce není dobře položena, je pseudoproblémem. Zmínil Encykliku Pia XII., kde je řečeno: „Nemáme námitek proti evoluci za předpokladu, že nepostuluje ateismus a nepostuluje představu, že člověk je jedna pouhá součást vývoje.“ Upozornil také, že mnohé výpovědi Knihy knih demytologizující kosmogonické mýty jsou stejně pravdivé jako Darwinova či neodarwinova teorie. Jde o uchopení základních otázek, proč zde jsme, jakým způsobem jsme přišli na svět, jak vznikl svět… Je třeba respektovat charakter obou výpovědí. Takový je i přístup naší Církve československé husitské, dodává autorka článku, církve, která vždy respektovala moderní vědu a poznání a jejíž teologové vždy kladli důraz na kontext příslušných výpovědí…

Další příspěvky přinesly například informace o tom, jak si Darwin představoval vnímání estetičnosti a krásy zvířaty a zdali je možné vidět kreslící aktivitu lidoopů jako počátek umění nebo také jak popsat a interpretovat pravěké umění v kontextu geneze lidské mysli a pravěké kultury…

Závěrem je možno dodat, že toto setkání skončilo tak, jak obvykle tyto akce končí, obohacením jednotlivých účastníků o názory a pohledy tak říkajíc z jiného soudku, byť se vzájemně o svém vidění počátků lidstva nepřesvědčili. Což konec konců v tomto případě ani nebylo cílem, i když, kdo ví?

Klára Břeňová

Priority

Tohle slovo, tento pojem je dnes velmi frekventovaný a je svým způsobem “in”. Prioritou vedení naší církve je projekt (jeden z “in” pojmů) stručně pojmenovaný Husinec. Zastupitelstvo církve mu dalo zelenou a bratr patriarcha si jeho realizaci vetknul do svého pomyslného štítu. Velká energie církve, velké finanční prostředky mají kdesi na jihočeském venkově v obci, jejíž vedení z toho není nijak uchvácené nadšením, budovat památník Mistru Janu Husovi.

Shodou okolností probíhá v tuto dobu v Lidových novinách diskuse o tom, zda na Staroměstském náměstí v Praze znovu postavit Mariánský sloup zbořený lidovým davem v roce 1918. Při pročítání těchto debat jsem narazil na informaci, která mě, venkovana, překvapila a zarazila a coby člena husitské církve rozesmutněla.

Jeden z diskutujících v sobotní příloze LN Orientace (19. 5. 2012) říká: “Po roce 1989 jsme svědky toho, že se u nás odstraňují pomníky reformace.” A přímo se ptá: “Proč byla odstraněna socha Jana Želivského, která stála před Novoměstskou radnicí? Proč byla zavřena expozice o české reformaci na Bílé hoře?”

V hlavním městě, v centru turistického ruchu, v místě jedinečné koncentrace celého společenského spektra našeho národa se tohle vše, pokud je mi známo, děje bez slyšitelné a viditelné reakce husitské církve, která se k české reformaci (snad ještě stále) hlásí, a jejího vrcholného vedení zvlášť. Že by to nebylo “in”?

Jan Hálek

Kúzlo jara v zajatí kvetov

Presne v takom prostredí sme sa ocitli v našom malom chráme na Konventnej ulici v Kvetnú nedeľu. Kam sme upreli zrak, zovšadiaľ na nás hľadeli prekrásne veľké kytice bielych a červených hrebíčkov, naaranžovaných do všetkých našich váz. Vo dverách, ako obyčajne, nás vítal usmiaty brat biskup ThDr. Jan Hradil, Th.D. My sme sa, dojatí krásou a množstvom kvetov, nevedeli dostať k slovu. Zamysleli sme sa... Od koho prišlo k nám toľko krásy! Kto nás má tak rád, že nám vyzdobil stánok Boží toľkými kvetmi! Po chvíli sme sa dozvedeli. A láska blížneho nášho, vyjadrená toľkou krásou, ohriala naše srdcia.

Od tohto sviatku sme mali v našom zbore viacero vzácnych chvíľ. Birmovka, svadba, oslavy narodenín a jedna smutnejšia udalosť – pohreb.

Pri každom takomto stretnutí sa vynoria aj starosti, ktoré nás už viac rokov pomkýnajú k zvýšenej činorodosti najmä s príchodom jari. Pokračujú práce na stavbe nového chrámu na Jozefskej ulici a k nemu pridružených ďalších tiež prepotrebných miestností, nevyhnutných pre fungovanie našej cirkvi. Tu by som chcela nadviazať na jednu z viacerých kultúrnych akcií posledných dní, ktorá sa dotkla husitskej histórie na Slovensku.

PhDr. Danica Jakubcová, rodáčka z Myjavy, prezentovala v Kongresovom centre VEDY – Slovenskej akadémie vied svoju novú knihu poézie nazvanú „Utrpením k radosti“ s podtitulom „Maliar a múza“ s vlastnými ilustráciami. Pri jej uvádzaní do sveta neuniklo pozornosti, že ju venovala spomienke na popredného slovenského surrealistického výtvarníka Imricha Weinera-Kráľa. Literárni vedci hovoria, že ona je jedinečná v tom, ako v umelcovom diele odhaľuje skryté posolstvo, čím prekračuje teritórium Slovenska. Jej básne sú zacielené na pretlmočenie odkazov maliara, ale aj na spomienky na neho ako výnimočného človeka v spojení s jeho celoživotným dielom. Odsudzuje vojny, holokaust... Obsah básní v zbierke potvrdzuje pochopenie maliarovej surrealistickej tvorby. Prvenstvom je aj fakt, že v nich vzdáva hold tvorbe I.W. Kráľa, jeho etickým hodnotám židovského umelca s hlbokými koreňmi v slovenskej kultúre. V knihe je uverejnená aj korešpondencia týchto dvoch mimoriadne významných ľudí spolu s ich fotografiami zo súkromného archívu.

Na záver literárneho podujatia Danica Jakubcová odpovedala na otázky z publika, čím priblížila zaujímavosti svojho pôvodu, najmä príchod jej predkov na Slovensko. Z historických faktov, ktoré hovorila, citujem: „V mojom rodokmeni z matkinej rodiny je aj národný umelec, poet Ladislav Novomeský. Práve on sa zaoberal našim pôvodom. Hľadal po archívoch a zisťoval. Objavil historické dôkazy, že pochádzame z husitov. Podľa dostupných kroník sa v 15. storočí usadili na západnom Slovensku. Väčšina z tejto rozsiahlej rodiny sa zaslúžila o založenie Nového Mesta nad Váhom. Odtiaľ pochádza aj novoprijaté priezvisko Novomeský. Časť tejto rodiny sa odsťahovala do Senice. Mali dvoch synov. Daniela a Jána. Do Modry bola prizvaná bývať z Rakúska rodina Schubertová, aby tam zakladala vinohrady. Ich potomkovia, rodina Patalová mala tri dcéry. V 17. – 18. storočí sa na jarmokoch nielen obchodovalo, ale rodiny si dojednávali aj sobáše svojich potomkov. Tak sa stalo, že sa dohodol sobáš medzi Máriou Patalovou a Danielom Novomeským. Títo mali potom štyroch synov. Najmladší sa volal Samuel (1867), ktorý bol otcom národného umelca, poeta Laca Novomeského. Za Danielovho brata Jána Novomeského sa vydala ďalšia z dcér Patalových, Zuzana. Títo mali dcéru Justínu (1886) a táto Justína bola moja stará mama, čiže teta národného umelca Laca Novomeského. Teda z matkinej strany mám predkov z Čiech, husitov tu prisťahovaných. Ich osudy sú šťastné. Mňa teší, že moje odhodlanie nevzdávať sa a bojovať až do konečného úspechu som zdedila po svojich husitských predkoch.“

Toľko záverom skromná, ale talentovaná vedkyňa, poetka, maliarka, vyznamenaná a uznávaná nielen doma, ale aj v zahraničí, PhDr. Danica Jakubcová.

Dr. Hedviga Kramárová

Zprávy

Ty, všemohoucí Bože, víš

1. Ty, všemohoucí Bože, víš, jak stále toužím k tobě blíž, jak prahnu po tvé lásce.
Jak toužím v srdci svém tě zřít a v tobě radost svoji mít, ó věčný světa Vládce! Svatý Bože, Pane věčný, nekonečný, ty jsi cíl můj. Velký Bože, vždy při mně stůj!

2. Ty znáš však, Bože, slabost mou, jsem bídný hříšník před tebou, ó všemohoucí Pane!
Znám velkou, děsnou vinu svou, i nekonečnou svatost tvou, ó Pane, co se stane?!
Prosím, prosím, smilování v mém pokání! Odpuštění! Tebe pravé nalezení!

3. Už nemám strach, už nejsem sám, vždyť tebe, Pane Kriste, mám, tys milost, spása věčná!
Zlé síly už nezmohou nic, tys pro mne nekonečně víc, ó Lásko nekonečná!
Hřích je smytý, já jsem skrytý ve tvém Bytí. Tys věčně můj, Hospodine, a já jsem tvůj.

Autor této písně (na nápěv č. 18, Zpěvník CČSH) Mgr. Jindřich Hanuš, farář naší církve, odešel ke svému Pánu před rokem – 8. června 2011. Těmito slovy vyjádřil svou důvěru v Boha. Vzpomeňme na něj v tiché modlitbě.

S trvalou láskou, úctou a vděčností

Libuše Hanušová, manželka, s dcerami a vnoučaty

Výstava v Praze

V neděli 27. května od 16 hodin na Karlově náměstí v Praze proběhla vernisáž výstavy připomínající 70. výročí atentátu na zastupujícího říšského protektora a třetího muže Říše Reinharda Heydricha.

Multimediální expozice bude veřejnosti přístupná do 18. června. Návštěvníci se mohou ve stavbě evokující koncentrační tábor seznámit nejen s řadou archivních materiálů a dobových fotografií, ale především se 70 příběhy pamětníků, z nichž některé budou na místě zaznívat přímo z dobových tlampačů.

Výstavu společně s partnery připravilo občanské sdružení Post Bellum, se kterým řadu let spolupracuje i autor tohoto článku. Právě díky této spolupráci se čtenáři Českého zápasu na výstavě mohou seznámit také s příběhy věřících naší církve – Věry Bořkovcové, rozené Krejcárkové a dlouholetého sborovníka z pražské novoměstské náboženské obce Josefa Jeřábka.

Martin Jindra

Shromáždění v Praze

Shromáždění k výročí popravy 27 představitelů stavovského odboje se tradičně koná 21. června od 18 h v Praze v chrámu sv. Mikuláše a u pamětní desky se jmény popravených na Staroměstském náměstí.

(red)

O nemocničních kaplanech

Ve čtvrtek 21. června se v rezidenci primátora hlavního města Prahy (Mariánské nám. Praha 1) uskuteční Konference o nemocničním kaplanství, kterou pořádá Asociace nemocničních kaplanů. Nad akcí převzali záštitu ministr zdravotnictví Leoš Heger a primátor hl. města Prahy Bohuslav Svoboda.

Cílem konference je představit odborné veřejnosti pojetí, úkoly a podoby nemocniční duchovenské péče, seznámit se s různými modely začlenění duchovenské péče do systému zdravotnictví a pojmenovat otazníky současného stavu a možnosti budoucího rozvoje.

Registrace na adrese:
konference.nemocnicnikaplan.cz

(red)

Dvě pozvání pro děti

Milé děti,
už jste slyšely slovo VĚRNOST? A víte, co to znamená? Je to krásná vlastnost, která pramení od Pána Boha. Říká se: věrný jako pes. Máte nějakého takového čtyřnohého přítele? Pokud ano, možná jste si už ověřily, že s vámi zůstal, když jste si udělaly úraz a nemohly jít dál, anebo naopak přivolal pomoc, aby vám ulevila od bolesti. Když máme k sobě důvěru, když si věříme, zůstáváme věrni sobě navzájem. A tuto důležitou a vzácnou vlastnost měla i biblická Rút, o které si budeme vyprávět při letošním v pořadí sedmnáctém ***„Malování na chodníku“****. Přijďte a přesvědčte se! Myslím, že to bude stát za to. Opět pro vás chystáme hezké odměny i různá překvapení a odpoledne navštívíme blízké Planetárium. Zdejší pořad před mnoha lety zanechal ve mně, když jsem byla ještě malá, až do dneška nezapomenutelné zážitky.*
Sejdeme se opět v Praze před Výstavištěm, tentokrát ***v sobotu 16. června v 9.30 hodin****.*
Vezměte s sebou i dospělé diváky, aby nám měl kdo fandit a obdivovat naše výtvory. Můžete přibalit i flétničku a starší účastníci kytaru. Ať nám je veselo a zazpíváme Pánu Bohu ke cti a sobě pro radost!
Druhé pozvání se týká velkých prázdnin. Znovu se hlásí rodinný ***„Tábor Broučků“****, už po čtrnácté! Letos plánujeme pobyt s čelákovickými dětmi ve dnech* ***6. – 10. srpna*** *přímo u nich na faře. Bude to jistě zajímavé setkání s vyprávěním na téma: „Má Pán Ježíš, má mě rád“. Nebudou chybět hry, rukodělná činnost, písničky a výlety. Pro bližší informace se přihlaste na e-mail: krasava.machova@seznam.cz, tel.: 321 722 944, mobil: 720 668 098. Těšíme se na vás!*
Za Odbor duchovní péče o děti a mládež při pražské diecézi

vaše sestra Krasava

Smutná zpráva

Sdělujeme sestrám a bratřím, kteří jste znali naši sestru RNDr. Marii Muchovou, dlouholetou předsedkyni rady starších na Žižkově, že nečekaně zemřela v neděli 27. května ve věku 78 let. K věčnému odpočinku jsme ji s Pánem Bohem vyprovodili ze Sboru Jana Žižky 5. června ve 14 h.
Za radu starších Praha-Žižkov

Dana Brixová a David Hron

Koncerty u sv. Mikuláše

*** 11. 6. – 20 hodin**
Mozart, Gershwin, Dvořák
Consortium Pragense Orchestra,
Š. Heřmánková - soprán,
M. Laštovka - trubka
*** 12. 6. – 17 hodin**
Bach, Händel, Dvořák
Y. Škvárová - mezzosoprán,
J. Kalfus - varhany
*** 13. 6. – 17 hodin**
Pachelbel, Bach, Franck, Buxtehude
J. Prokop – varhany,
M. Laštovka - trubka
*** 14. 6. – 17 hodin**
Bach, Mozart, Franck
ČVUT MIXED CHORUS,
M. Moudrý - varhany
*** 15. 6. – 17 hodin**
Bach, Schubert, Dvořák
J. Kšica - varhany,
T. Jindra - bas
*** 15. 6. – 20 hodin**
Vivaldi, Mozart
Vivaldi orchestra Praga,
V. Návrat - barokní housle
*** 16. 6. – 17 hodin**
Vivaldi, Schubert, Albinoni
B. Rabas - varhany,
M. Kejmar - trubka
*** 16. 6. – 20 hodin**
Vivaldi, Mozart
Vivaldi orchestra Praga,
V. Návrat - barokní housle
*** 17. 6. – 17 hodin**
Haydn, Mozart, Beethoven
STRING TRIO PRAGA,
E. Šafaříková - housle,
Z. Pešková - viola,
V. Krasnická - violoncello
*** 17. 6. – 20 hodin**
Bach, Dvořák, Gershwin
Od baroka k jazzu
Prague Brass Ensemble,
A. Bárta - varhany

Z ekumeny

Norsko zrušilo státní charakter tamější evangelicko-lutherské církve

Norský parlament schválil ústavní změnu, která vede ke zrušení státního charakteru evangelicko-lutherské církve. Rozhodnutí vítají státní i náboženští představitelé. Podle norského deníku The Foreigner znamená změna ztrátu kontroly státu nad církví, církev však bude nadále státem financovaná. "Dosud vláda jmenovala biskupy a děkany, a to měníme. V budoucnu vláda nebude mít tuto moc, jmenované úkony budou vykonávány církevními orgány," uvedla ministryně pro vládní záležitosti, reformu a záležitosti církve Rigmor Aasrudová. Namísto ústavní věty, podle níž se norská společnost hlásí k evangelicko-lutherské církvi, se bude nový základní zákon země hlásit k humanismu a křesťanským hodnotám. Ústavní dodatek současně zruší povinnost padesátiprocentního zastoupení členů církve ve vládě.

Podle ministryně Aasrudové stojí za změnou proměna náboženského složení populace: "Dříve jsme byli společností, kde téměř každý patřil k lutherské církvi. Ale populace se změnila a dvacet procent lidí již k Norské církvi nepatří. Nyní jsme multikulturní a mnohonáboženská společnost, a proto by nebylo moudré, aby měl stát vlastní církev. Během uplynulých let jsme v Norské církvi vytvořili demokratickou strukturu, která lidi na změnu připravila."

Generální předseda Národní rady Norské církve Jens-Petter Johnsen rozhodnutí vítá: "Předně se jedná o důležitou a nezbytnou reformu státu. Svoboda vyznání a rovná práva pro všechny jsou v demokracii zásadní. Z téhož důvodu nemůže stát vládnout církvi. Díky novým změnám bude Norská církev volit své vlastní představené, biskupy a děkany. Toto rozhodnutí tedy také vítáme."

Podle nejnovějších statistik se na konci roku 2010 hlásilo k Norské evangelicko-lutherské církvi na 78 procent obyvatel Norska.

podle www.christnet.cz

V Jeruzalémě našli prý nejstarší doklad biblického Betléma

Starověkou hliněnou pečeť s nápisem Betlém odkryli archeologové v Jeruzalémě. Asi 2700 let starý předmět je prý dosud nejstarším artefaktem, na kterém je biblické město zmíněno, a podle odborníků citovaných agenturou Reuters dokládá, že existovalo dávno předtím, než proslulo jako tradiční místo narození Ježíše Krista. Podle šéfa oddělení vykopávek Eliho Šukrona je to poprvé, kdy se jméno města objevilo na předmětu z této doby. Název Betlém je na pečeti o průměru asi 1,5 centimetru vyveden starověkým písmem používaným pro zápis hebrejštiny v období existence prvního židovského chrámu (asi 1006-586 před naším letopočtem). Na pečeti se nacházejí slova "v sedmém", "Betlém" a "pro krále". Údajně šlo o zásilku, kterou v sedmém roce své vlády poslal nějaký betlémský král do Jeruzaléma.

podle ČTK

Komorní soubor...

Dokončení ze str. 1

sbor, ale i celý sál. „Frachori“ vedle duchovních a lidových písní zazpíval sborovou árii z Prodané nevěsty od Bedřicha Smetany a dojal nás až k slzám. Celý koncert je zaznamenán na stránkách YOU TUBE (koncert Resonance – Riga). Znovu jsme odjížděli do hotelu s krásnými pocity hlavně ze srdečných lidí.

Následující dny opět patřily k těm odpočinkovým. Vedle pravidelných zkoušek jsme si prohlédli historickou část Rigy a navštívili jsme národní park Kemeri s rozlehlou oblastí močálů. Ve čtvrtek jsme přijeli do národního parku Gauja s hradem a městem Sigulda, kde se pořádají proslulé pěvecké festivaly. I my jsme si na rozlehlém pódiu hradu zazpívali. Po té jsme zajeli ke Gutmanově jeskyni a na hrad Turaida a těšili jsme se na odpočinek, protože v pátek 4. května nás čekal poslední velký koncert v Dobele. Tento den slaví Lotyši jako Den samostatného státu a naše vystoupení bylo součástí místních oslav.

Okresní město Dobele nás také přivítalo slunečným počasím a milými lidmi. Společný koncert s ženským sborem „Vizma“ se opět povedl a publikum v čele se starostou města aplaudovalo ve stoje. Po obědě a prohlídce zdejšího hradu jsme s lítostí opouštěli tuto krásnou zemi.

V sobotu dopoledne jsme dorazili do polského Krakova a v neděli do solných dolů Vělička. Zde nás očekávala česky mluvící průvodkyně. Důl nás ohromil nejen svou velikostí a hloubkou, ale také nádhernými prostornými sály s uměleckými díly vytesanými do soli. I tady jsme si zazpívali a setkali se s příznivým ohlasem u turistů, ale i samotných průvodců. Dozvěděli jsme se, že v dřívějších dobách se turisté do dolu a z dolu dostávali po provazech a při tom ze strachu zpívali nábožné písně. Když jsme se vraceli výtahovými šachtami zpět, zněl ze všech čtyř šachet gotický chorál Buoh všemohúcí. To Resonance zaháněla strach z cesty vzhůru a zvuk to byl opravdu nádherný a posilující. Opustili jsme prosluněné Polsko a přivítala nás uplakaná Praha. Nikomu to však nevadilo, protože naše zážitky z cesty byly plné hřejivého slunce.

Resonance

Roční předplatné na rok 2012 činí 416 Kč.
Číslo účtu: 43-3856220207/0100

Pro děti a mládež

Ježíšova rodina

Nahraďte čísla písmeny podle uvedeného klíče.

10 5 14 4 7 13 8 17 16 11 7 3 14 18 8 9 6 12 2 15 14 5 7 13 1

1 = A	**7 = I**	**13 = N**
2 = Á	**8 = Í**	**14 = O**
3 = B	**9 = J**	**15 = R**
4 = Č	**10 = K**	**16 = ů**
5 = D	**11 = L**	**17 = V**
6 = E	**12 = M**	**18 = Ž**

(Řešení z minulého čísla: Znovu se narodit.)

Jana Krajčiříková

Český zápas
MK ČR E 127 ISSN 0323-1321
Týdeník Církve československé husitské
Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6
Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčiříková, dr. Klára Břeňová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@ccsh.cz
Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9